

РЕШЕНИЕ

№ 1096

гр. София, 12.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Калина Анастасова
Десислава Ал. Алексиева

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Десислава Ал. Алексиева Въззивно гражданско дело № 20211100508964 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 20094539 от 14.04.2021 г. по гр. д. № 53435/2020 г. Софийски районен съд, 34-ти състав, изменено по реда на чл. 248 ГПК с Определение № 20138703 от 14.06.2021 г. по същото дело е отхвърлил предявения от П. ДР. Д., с ЕГН *****, с адрес: гр. Силистра, ул. ****, против „П.Б.Б.“ ЕАД ЕИК ****, с адрес: гр. София, бул. **** иск с правно основание чл. 270, ал. 2 ГПК за прогласяване нищожността на постановеното Решение № 59/22.06.2017г. по т. д. № 151/2014г. по описа на ОС – гр. Силистра. С решението е осъден П. ДР. Д. да заплати на „П.Б.Б.“ ЕАД сумата от 720 лева – разноски за производството пред СРС.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ищеца, който го обжалва с твърдения за неправилност. Възраженията се свеждат до следното: твърди, че СРС не е съобразил Тълкувателно постановление № 1 /29.09.2016 г. на ОГТК на ВКС и ВАС, както и че ОС Силистра се е произнесъл извън пределите на правораздавателната си власт, като счита, че постановяване на съдебен акт в пределите на правораздавателната власт означава съда да се произнесе по предмета на съдебния спор. Счита, че така въведеното от жалбоподателя основание за нищожност не съвпада с това, за което съдилищата следят служебно в рамките на институционния контрол. Отправя искане за отмяна на първоинстанционното решение.

Въззиваемата страна „ПрокредитБанк България“ ЕАД в срока за отговор твърди, че въззивната жалба е неоснователна по подробно изложени съображения. Претендира разноски.

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и срещу обжалваем съдебен акт.

За да се произнесе по основателността на жалбата, Софийски градски съд

като въззивна инстанция обсъди събраните по делото доказателства съобразно чл. 235, ал. 2 и 3 и чл. 12 ГПК, във връзка с изтъкнатите доводи, при което намира за установено следното:

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, доколкото въззивният споделя мотивите му и на осн. чл. 272 ГПК препраща към тях. В допълнение по доводите и възраженията във въззивната жалба въззивният съд намира следното:

От фактическа страна по делото се установява, че с решение № 59/22.06.2017 г. постановено по т.д. № 151/2014 г. на ОС Силистра са отхвърлени предявените от „Прокредит Банк (България)“ ЕАД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****, искове против П.Д. Д., с които претендира ответникът Д. да бъде осъден да му заплати сумата от 48 825,78 лева (четиридесет и осем хиляди осемстотин двадесет и пет лева и 78 ст.), представляваща 29 700,01 лева (двадесет и девет хиляди и седемстотин лева и 1 ст.) - неизплатена главница по Извънсъдебно споразумение от 14.10.2009 г., сключено във връзка с Договор за земеделски кредит № 200-499806/16.09.08 г, 14 328,91 лева (четиринадесет хиляди триста двадесет и осем лева и 91 ст.) - договорена между страните законна лихва за периода от 21.08.2009 г. до 25.06.2014 г., 4 766,86 лева (четири хиляди седемстотин шестдесет и шест лева и 86 ст.) - сторени разноси, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на вземането, както и разноси за производството.

Решението е обжалвано пред АС Варна и с Решение № 21 от 18.01.2018 г. по гр.д. № 542/2017 г., по описа на Апелативен съд Варна е отменено Решение № 59 от 22.06.2017г. по търг.дело № 151/14г. по описа на Силистренски окръжен съд, в частите му, с които е отхвърлен предявения от „Прокредит Банк /България“ ЕАД със седалище гр.София срещу П. ДР. Д. осъдителен иск до размера на сумата общо 39 076.72лв., представляваща 29 700.01лв. – неизплатена главница по извънсъдебно споразумение от 14.10.2009г., сключено във връзка с договор за земеделски кредит № 200-499806 от 16.09.2008г. и сумата 9 376.71лв., законна лихва за периода от 08.07.2011г. до 25.06.2014г., и в частта му, с която банката е осъдена да заплати на П. ДР. Д. разноси за разликата над 972лв. до присъдените 4 880 лв. и вместо него е осъдила П. ДР. Д. в качеството му на поръчител да заплати на „Прокредит Банк /България“ ЕАД със седалище гр.София, ЕИК ****, сумата 29 700.01лв. /двадесет и девет хиляди и седемстотин лева и една стотинка/, представляваща незаплатена главница по договор за земеделски кредит № 200-499806 от 16.09.2008г. и сумата 9 376.71лв. /девет хиляди триста седемдесет и шест лева и седемдесет и една стотинки/, представляваща обезщетение за вреди от забава в плащането на главницата за периода от 08.07.2011г. до 25.06.2014г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от 08.07.2014г. до окончателното изплащане на задължението.

Със същото решение е потвърдено решение № 59 от 22.06.2017г. по търг.дело № 151/14г. по описа на Силистренски окръжен съд, в частите му, с които е отхвърлен предявения от „Прокредит Банк /България“ ЕАД със седалище гр.Силистра срещу П. ДР. Д. осъдителен иск за разликата над 39 076.72лв., от които за разликата над 9 376.71 лв. до 14 328.91 лв., претендирани като законна лихва върху незаплатената част от

главницата по с договор за земеделски кредит № 200-499806 от 16.09.2008г. за периода от 21.08.2009г. до 08.07.2011г. и иска за сумата 4 766.86лв., претендирана като сторени разноси.

Решението на АС Варна по горепосоченото дело не е допуснато до касационно обжалване с Определение № 110 от 12.03.2019 г. по т.д. 1398/2018 г. по описа на ВКС.

С искова молба, ищецът П.Д. Д. твърди, че постановеното решение, постановено по т.д. № 151/2014 г., по описа на ОС Силистра е нищожно, тъй като според ищецът не отговоря на принципите на гражданското съдопроизводство, поради което отправя искане за прогласяване на нищожността му.

С първоинстанционното решение, СРС е отхвърлил предявения иск за нищожност с правно основание чл. 270, ал. 2 ГПК позовавайки се на липсата на предпоставките за обявяване нищожност на съдебното решение на ОС Силистра, като се позовава на константната съдебна практика по въпроса за нищожност на съдебно решение.

Въз основа на горното, настоящият състав намира следното:

Нищожността е най-тежкият порок на съдебното решение, който не е дефиниран в закона, но както в доктрината, така и в съдебната практика се приема, че е нищожно съдебното решение, постановено от ненадлежен орган или в ненадлежен състав, извън правораздавателната власт на съда, не в писмена форма, абсолютно неразбираемото решение или неподписаното решение – в този смисъл Тълкувателно решение № 1/10.02.2012 г. по тълк.д. № 1/2011 г. на ВКС, ОСГТК.

В случая постановеното съдебно решение по т.д. 151/2014, ОС Силистра е постановено от надлежен орган в законен състав - еднолично, в рамките на правораздавателната власт на съда, в писмена форма, подписано е от окръжния съдия, изразената в него воля е напълно разбираема. Следователно постановеното решение е валиден съдебен акт, а искът по чл. 270, ал. 2 ГПК неоснователен.

По доводите на въззивника, че първоинстанционното решение не било съобразено с Тълкувателно постановление № 1/2016 г. на ОСС на ГК и ТК на ВКС и ОСС от I и II ВАС, въззивният съд намира следното: Със задължителните разяснения в мотивната част на цитираното тълкувателно постановление е прието следното: Съгласно чл. 119, ал. 1 от Конституцията на Република България, правораздаването се осъществява от Върховния касационен съд, Върховния административен съд, апелативни, окръжни, военни и районни съдилища. Правораздаването е държавна функция и като такава е основното съдържание в дейността на съда. То е и компетентност, т.е. съвкупност от права и задължения, необходими за осъществяването на неговата функция. Правораздаването е и правоприлагане, което се регулира от процесуалните норми на съдебното производство. Правораздаването като главно направление на съдебната функция не навлиза в чужда (на другите две държавни власти) подведомственост. Подведомствеността на съдилищата обхваща граждански, наказателни и административни дела. Подведомствените на съдилищата дела се разпределят между тях по правилата на подсъдността. Подобно на подведомствеността, подсъдността е компетентност (овластяване) на съда да разглежда определена група дела, а от гледна точка на делата подсъдността е тяхното подчинение на правосъдната власт на съответния съд. Подсъдността е производна от подведомствеността. За да бъде подсъдно на определен съд, делото трябва да е подведомствено на съдилищата, а не на други органи.

В случая, предявеният осъдителен иск по чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 430 ТЗ от „ПрокредитБанк България“ ЕАД срещу П. ДР. Д. от гр. Силистра, предмет на т.д. 151/2014 г., ОС Силистра, без съмнение, е подведомствен на гражданския съд и

подсъден на Окръжен съд Силистра като първа инстанция по правилата на родовата и местната подсъдност. Следователно, като се е произнесъл по така предявения иск, ОС Силистра не е действал извън правораздавателната власт на съда.

Доводите на въззивника, че решението на ОС Силистра било нищожно, тъй като съдът се бил произнесъл по различен предмет на спора от този, заявен с исковата молба не подлежи на разглеждане в настоящото производство. Нарушаването на императивна материалноправна или процесуалноправна норма при постановяване на съдебен акт може да доведе до неговата недопустимост или неправилност, но не и до нищожността му /така и решение № 15/26.01.2015 г. на ВКС по гр. д. № 3298/2014 г., I ГО/. За разлика от нищожността, която като порок на съдебния акт може да се релевира по исков път и чрез възражение безсрочно, защитата срещу недопустимостта и неправилността на съдебния акт е само по пътя на обжалването. Тук е мястото да се подчертае, че ако съдът се е произнесъл по нещо различно, то тогава съдебният акт би бил недопустим, а не нищожен – по аргумент от чл. 270, ал. 3 ГПК. Ето защо в исков процес по чл. 270, ал. 2 ГПК, настоящият състав не би могъл да проверява дали съдът, постановил решението, чиято нищожност се твърди, се е произнесъл по нещо различно от предявеното с исковата молба или без да е бил сезиран. Отстраняването на подобен порок е принципно възможно само чрез редовния институционален контрол, не и със самостоятелен иск, какъвто изрично е предвиден само за нищожните решения. В този смисъл Решение № 680/26.09.2009 г. по гр.д. № 1642/2008 г. на ВКС. В случая обаче институционалният контрол на процесното решение е приключил с постановяването на Определение № 110 от 12.03.2019 г. по т.д. 1398/2018 г. по описа на ВКС, с което въззивното решение не е допуснато до касационно обжалване, следователно този въпрос не подлежи на преразглеждане в настоящото производство.

Въз основа на горните съображения се налага извода, че сочените от въззивника пороци на съдебното решение не водят до твърдяната му нищожност, поради което искът по чл. 270, ал. 2 ГПК е неоснователен.

При този изход, разноски за въззивното производство се следват на въззиваемата страна в претендирания от същата размер -720 лева, съгласно представени документи за извършено плащане на адвокатското възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20094539 от 14.04.2021 г. по гр. д. № 53435/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 34-ти състав, изменено по реда на чл. 248 ГПК с Определение № 20138703 от 14.06.2021 г. по същото дело.

ОСЪЖДА П. ДР. Д., ЕГН ***** с адрес: гр. Силистра, ул. ***** да заплати на „П.Б.Б.“ ЕАД, ЕИК ***** с адрес: гр. София, бул. ***** сумата от 720 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____